

DECURIAE
ANNORUM SECUNDÆ
MISCELLANEORUM
MEDICO-PHYSICORUM

Sive

EPHEMERIDUM
GERMANICARUM
ANNUS QUINTUS.

que limpidâ aquâ per continuum hoc triennium sitim explere
hactenus cogitur; sed quo factum, ut cachexiâ inde forte con-
tractâ ad hydropem proclivis jam videatur.

OBSERVATIO CCXLV.

D. LUCÆ SCHRÖCKII, LUC. Fil.

De

Gemino Rhinocerotis cornu.

ERuditam de Rhinocerotis cornu disceptationem, præ-
ter alios, in primis Celeberr. Thom. Bartholinus *Observ. de*
Unicorn. cap. 21. & Excell. noster D. Joh. Conr. Peyerus *lib. 1.*
Merycolog. cap. 5. instituerunt: utrùm nempe unicum
vel geminum illud super nasum animalis istius existat? Et
quamvis unicum id esse, qui contendunt, non tantùm ex an-
tiquis, præter *Dionem, Plinium, Strabonem, Solinum*, haud
spernendâ *Æliani* autoritate, sed in primis recentiori *Jacobi*
Bontii fide nitantur, qui vel centies animal illud cavæ inclu-
sum, ut & in sylvis vagans vidit; revera tamen Rhinocerotem
dari, qui geminum in naso ostendat cornu, fidem facit *αὐτόπτης*
Pausanias in *Bæotic.* scribens: *Vidi etiam Æthiopicos tauros, quos*
ex re ipsa Rhinocerotas nominant, quod illis è nare extrema cornu
prominet; & paulò superius alterum, non sanè magnum: in capi-
te nullum prorsus habent. Simile geminum cornu etiam Augu-
stæ Vindelicorum curiosis oculis lustrandum exhibet instru-
ctissimum pharmacopolium *Dn. Joh. Georg. Michellii*; quorum
majus trium circiter spithamarum longitudine spectabile, non-
nihil versus frontem & qua cornu minus spectat, intortum at-
que mucronem acutum abiens, ex notiori illo, quæ passim
conspiciuntur, cornuum genere est; cui mediante cutis crassæ
admodum particulâ, unciali circiter distantiâ, connectitur al-
terum, crassitie quidem in basi, priori illi æquale, longitudine
verò duos saltem palmos vel spithamam circiter accedens, ex-
tremitate itidem in mucronem acutum, latiore tamen non-
nihil

nihil desinens, cæterùm rectum & ejusdem cum altero coloris, gilvi nimirum, nec non substantiæ, corneæ videlicet & durissimæ in superficie, (quæ in pocula &c. artificum manu effingi solent,) interiùs autem spongiosæ & porosæ (non secus ac cervinum quoque cornu poros, ampliores quidem, vel laxiorem medullam possidet,) externâ autem formâ scabrum & impolitum. Ut ita certum aliquod Rhinocerotis genus bicorne in locis quibusdam dari, ac ita *Martialis* de Rhinocero versum, tot aliàs Interpretum ingenia torquentem, *lib. 1. epigram. 22.*

Namq; gravem gemino cornu sic extulit ursum,
emendatione haud egere, neque pro *urso* urum, gemino cornu præditum, esse legendum, concludam. Utrùm verò tale cornu monstrorum ordini sit inferendum, meritò dubitò; quale tamen fuisse, arbitror, quod in Technicotheca Florentina vidit *Bartholinus*, uti *l. c.* refert, exiguum videlicet, sed duabus eminentiis velut tumulis distinctum. Cæterùm illa corii adhærens particula, & cornuum radices ferrâ, si oculorum conjecturâ niti liceat, à duriori reliquo corpore avulsæ, in utroque cornu firmiorem connexionem cum ossibus capitis innuunt, quàm ut, quòd nonnullis placuit, pro lubitu animalis illud moveri queat; quin & cornea natura extensionem & flaccenscentiam, ab *Ol. Wormio in Thom. Bartholini cent. 1. epist. med. 90.* negatam, in utroque cornu haud admittit. Prout verò majus illud alexipharmacis viribus pollere, plures memorant: ita & de minori easdem esse expectandas, similis omnino ejus substantia credibile facit.

OBSERVATIO CCXLVI.

D. LUCÆ SCHRÖCKII, LUC. Fil.

Anatome amaurosi laborantis.

Nuper A. 1686. d. 19. Novembr. Virgo 26. annorum, E. D. phlegmaticæ, uti vocant, complexionis, cæterùm integrâ sanitate gaudens, cùm arboreorum cor-